

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **Showdown Displays Europe, s. r. o.**, IČO: 64574822,
sídlem Přestanov 5, 403 17 Přestanov,
zastoupena JUDr. Stanislavem Machkem, advokátem,
sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj**,
sídlem Velká Hradební 39/61, 400 21 Ústí nad Labem,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. **Určuje se**, že zásah žalovaného Finančního úřadu pro Ústecký kraj spočívající v daňové kontrole daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2013 a 2014 zahájené u žalobkyně dne 24. 5. 2017 a ukončené dne 1. 10. 2019 **byl nezákonný**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasačních stížnostech proti rozsudkům Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2019, č. j. 15 A 249/2017-81, a ze dne 28. 7. 2021, č. j. 15 A 249/2017-129, v celkové výši 31 684 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění doplnění ze dne 28. 7. 2020 se žalobkyně domáhala, aby soud deklaroval nezákonnost zásahu žalovaného spočívajícího v provádění daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2013 a 2014 a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Argumentace žalobkyně

2. Žalobkyně namítala, že u ní žalovaný dne 24. 5. 2017 zahájil daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2013 a 2014, přestože již dne 12. 1. 2016 provedl v jejím sídle místní šetření, které ve skutečnosti nebylo místním šetřením ve smyslu § 80 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), neboť smyslem místního šetření není sebrání všech podkladů a žalovaný požadoval informace v rozsahu a způsobem odpovídajícím daňové kontrole, přičemž prováděl hodnocení získaných podkladů. K tomu žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 14/2017 a dodala, že správce daně byl povinen zahájit daňovou kontrolu a nemohl tento institut obcházet fingovaným místním šetřením. Konstatovala, že pokud správce daně prověřuje plnění daňové povinnosti a tvrzení daňového subjektu v konkrétním zdaňovacím období, je povinen zahájit daňovou kontrolu. Podle žalobkyně se v daném případě místní šetření a daňová kontrola v podstatě téměř přesně překrývají a fakticky se jedná o opakovanou daňovou kontrolu, která je podle § 85 daňového řádu nepřipustná. Žalobkyně připomněla, že místní šetření trvalo několik hodin a bylo koncipováno tak, aby žalobkyně předložila vše, co se týká výzkumu a vývoje za zdaňovací období 2010, 2012, 2013 a 2014. Výzva k zahájení daňové kontroly ve smyslu § 87 odst. 2 daňového řádu byla podle žalobkyně předčasná, neboť na neformální kontakt žalovaného reagovala. Připomněla, že správce daně může vydat výzvu až poté, kdy daňový subjekt neumožní zahájení kontroly, což se v jejím případě nestalo. Podle žalobkyně nebyla daňová kontrola fakticky zahájena sepsáním protokolu o daňové kontrole, neboť žalovaný si při sepsu protokolu pouze vyžádal určité dokumenty, z nichž většina mu byla již v minulosti poskytnuta, tudíž sepsáním protokolu daňovou kontrolu fakticky nezahájil. Zdůraznila, že ve vazbě ke zdaňovacímu období 2013 již uplynula lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 1 daňového řádu, a proto není možné na základě daňové kontroly daň za toto zdaňovací období doměřit. Skutečnost, že jiné společnosti výzkum a vývoj zneužívají, není podle žalobkyně dostatečným důvodem k tomu, aby musela opakovaně předkládat desítky dokumentů.

Argumentace žalovaného

3. Žalovaný vysvětlil, že při místním šetření dne 12. 1. 2016 převzal pouze část dokladů žalobkyně bez toho, že by současně došlo k jejich hodnocení. Později zahájená daňová kontrola není podle žalovaného kontrolou opakovanou, neboť místní šetření bylo provedeno v rámci vyhledávací činnosti, která má jiná pravidla než samotná daňová kontrola. K namítané předčasnosti výzvy žalovaný uvedl, že jej žalobkyně ve stanovené lhůtě nekontaktovala za účelem sjednání termínu zahájení daňové kontroly, nedostavila se, ani ve stížnosti ze dne 18. 4. 2017 nenavrhla žádný termín. Žalovaný s odkazem na § 86 odst. 1 daňového řádu poznamenal, že výzva k umožnění zahájení daňové kontroly byla vydána až 31 dnů po doručení neformální pozvánky. Podle žalovaného se nejednalo o formální zahájení daňové kontroly, neboť bylo dojednáno předložení jiných dokladů, než které byly předloženy v rámci místního šetření dne 12. 1. 2016 nebo dodatečně dne 14. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2016. Žalovaný odmítl, že by ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2013 již uplynula lhůta pro stanovení daně podle § 148 odst. 1 daňového řádu. Připomněl, že tato lhůta začala plynout dne 1. 7. 2014 a daňová kontrola byla zahájena dne 24. 5. 2017, tj. před uplynutím základní lhůty dne 1. 7. 2017; účinky prekluze proto nenastaly. Žalovaný podotkl, že předložení technické dokumentace a vyhodnocení jednotlivých projektů požadoval již při ústním jednání o zahájení daňové kontroly, žalobkyně však tyto podklady nepředložila. Vysvětlil, že tyto dokumenty sice byly předloženy při místním šetření dne 12. 1. 2016, nicméně nebyly od žalobkyně převzaty, došlo jen ke zběžnému nahlédnutí. Podle žalovaného tak nedošlo k překročení rámce místního šetření.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
5. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem soud posoudil podle části třetí hlavy druhé třetího dílu s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; pokud soud rozhoduje pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Podle § 87 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.
6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, který tu byl v době tvrzeného zásahu, neboť se jednalo o žalobu deklaratorní a tvrzený nezákonný zásah (daňová kontrola) již netrval, a po prostudování obsahu předloženého spisové dokumentace dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Před vypořádáním jednotlivých námitek soud připomíná, že o žalobě v projednávané věci již dvakrát rozhodl, že předmětná daňová kontrola nepředstavovala nezákonný zásah (srov. rozsudky ze dne 30. 9. 2019, č. j. 15 A 249/2017-81, a ze dne 28. 7. 2021, č. j. 15 A 249/2017-129). Nejvyšší správní soud oba uvedené rozsudky zrušil a v rozsudku ze dne 1. 3. 2022, č. j. 7 Afs 231/2021-31, vyslovil, že daňová kontrola zahájená u žalobkyně dne 24. 5. 2017 byla daňovou kontrolou opakovanou, která byla zahájena v rozporu se zákonem. Tímto právním názorem je zdejší soud v projednávané věci podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.
8. Z obsahu spisové dokumentace soud ověřil, že tzv. místní šetření konané dne 12. 1. 2016 se zaměřilo na zjištění informací a zajištění podkladů za účelem ověření oprávněnosti uplatnění odpočtu na výzkum a vývoj na řádku 242 priznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2010, 2012, 2013 a 2014. V průběhu místního šetření žalobkyně předložila žalovanému řadu písemností za jednotlivá zdaňovací období, přičemž žalovaný kopie některých listin převzal (za rok 2013: tabulka s vyznačením procentního zapojení zaměstnanců do projektů VaV a tabulka hrubých mezd atd., oddělená evidence nákladů; za rok 2014: tabulka s vyznačením procentního zapojení zaměstnanců do

projektů VaV a tabulka hrubých mezd pracovníků atd., soupis zvláštní evidence nákladů na projekt VaV; projekt „Digital Signage s integrovaným multimediálním přehrávačem“ včetně technické dokumentace a vyhodnocení projektu).

9. Zdejší soud ve shodě s Nejvyšším správním soudem konstatuje, že postup žalovaného zahájený dne 12. 1. 2016 tzv. místním šetřením, ze kterého si žalovaný odnesl kopie některých dokumentů, k nimž žalobkyně ještě dne 14. 3. 2016 přidala další podklady týkající se projektů výzkumu a vývoje za roky 2012 až 2014, ve své podstatě představoval zjišťování a ověřování správnosti stanovení daňové povinnosti (ostatně sám žalovaný tvrdil, že poskytnuté dokumenty prošel a vyhodnotil). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 4 Afs 14/2017-36, publ. pod č. 3604/2017 Sb. NSS, se tedy jednalo o daňovou kontrolu zaměřenou na odečitatelnou položku na výzkum a vývoj, nikoli o místní šetření ve smyslu § 80 daňového řádu. Daňová kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2013 a 2014 v rozsahu ověření oprávněnosti uplatnění odpočtu na výzkum a vývoj, kterou žalovaný u žalobkyně zahájil dne 24. 5. 2017, proto byla daňovou kontrolou opakovanou. Vzhledem k tomu, že žalovaný ani netvrdil splnění podmínek přípustnosti opakované daňové kontroly (§ 85 odst. 5 daňového řádu), soud uzavírá, že předmětná daňová kontrola byla u žalobkyně dne 24. 5. 2017 zahájena v rozporu se zákonem.
10. S ohledem na uvedené skutečnosti soud podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že žalovaným provedený zásah vůči žalobkyni spočívající v daňové kontrole daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2013 a 2014 zahájené u žalobkyně dne 24. 5. 2017 a ukončené dne 1. 10. 2019 byl nezákonný.
11. Navržené dokazování výsledkem zaměstnanců a jednatele žalobkyně soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro nadbytečnost, neboť vše potřebné zjistil z předložené spisové dokumentace.
12. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první a podle § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě a řízení o kasačních stížnostech proti rozsudkům zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2019, č. j. 15 A 249/2017-81, a ze dne 28. 7. 2021, č. j. 15 A 249/2017-129, v celkové výši 31 684 Kč. Náhrada se skládá ze zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 2 000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, z částky 18 600 Kč za šest úkonů právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby, dvou replik a dvou kasačních stížností – 5 x § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 1 800 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [šest režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 4 284 Kč představující 21% DPH, kterou byl právní zástupce žalobkyně podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Jiné náklady řízení žalobkyně nahradit nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. března 2022

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu